

AZADI

Rojnameya Nûçe û Şîroveyê ya Welatparêz Sosyalîst

Yekitt

û Sosyalîzm

Yıl: 1

TEMMUZ

Sayı 2022-01

ISSN: 2757-8194

Fiyatı 2 TL (KDV Dahil)

BERABER SAVUNDUK

YİNE SAVUNURUZ!

Kürdistan'da sömürgeci siyaset ve genç kadınlar

Sömürgeci Türk Devleti, başta Kürt halkına yönelik imha ve inkâr siyasetini savaş konseptiyle birlikte 2015 7 Haziran seçimlerinden bugüne dek sürdürüyor. Sömürgeci ve işgalci AKP – MHP, savaş siyasetini kararlı bir şekilde ilerleterek derinleştiriyor. İnkâr politikasını, Rojava'ya ve Başur Kürdistan'ına, Zap, Avaşîn, Metîna bölgesine yönelik işgalci saldırılarla tamamlıyor, halkımızın kazanımlarını yok etmek istiyor. Bu saldırı siyasetini toplumsal dokuyu çürütme ve buradan toplumsal hareketi ezme stratejisi üzerinden inşa ediyor. Çürütmenin hedefinde ise esas olarak Kürdistan'da gençlik ve özel olarak da genç kadınlar duruyor.

Bu stratejik görüş açısıyla devlet 7 Haziran seçim sonuçlarını bypass ederek, gerçekte oyalama sözde "çözüm" sürecini rafa kaldırarak, baskı ve saldırı terörünü geniş halk yığınlarına doğru genişletti. Yığınların umut beslediği 'çözüm masasını' deviren AKP, Kürt halkına yönelik ezme, sindirme dahası 'çöktürme' dediğimiz topyekun saldırı konseptiyle yıllardır bu savaşı sürdürüyor. Halklarımız da yıllardır bu savaş konseptinin azgın saldırıları altında direnişini sürdürüyor. Sömürgeci rejim, savaş siyasetini Kürt halkı başta olmak üzere tüm toplumun tepesinde demokrasi kılıcı gibi sallamaktadır. AKP iktidarı bu dönem daha çok da mücadelenin en önemli dinamik kuvvetleri olan gençleri ve kadınları hedefledi. Çünkü 90'lardan bugüne Kürt kadınları-geç kadınlar, Kürt özgürlük mücadelesinde en ön saflarda yer aldılar. Gerillanın önemli bir parçası oldular, fiili meşru mücadelede ön saflarda yer aldılar, serhildanların kayda değer bir kitlesini oluşturdular, en son öz yönetim direnişlerinin son derece etkin bir gücü oldular. Dolayısıyla katletme, tutuklama gibi sömürgeci rejimin saldırı menziline de hep durdular. Öte yandan bu saldırıyı daha geniş zeminde genç Kürt kadınlarına dönük çürütme/yozaştırma enstrümanlarıyla sürdürdü.

Bütün dünyada gelişen kadın hareketi ile birlikte, bunun coğrafyamızdaki kolu, AKP'nin başta kadınların yaşam biçimi ve bedeni üzerinde geliştirdiği siyasal İslamcı ideolojinin kadın kitlelerinde biriken ve açığa çıkan öfkenin Gezi'ye akmasıyla vücut buldu. Gezi ayaklanması ve 6-7 Ekim Kobanê serhildanında barikatların önlerinde yer aldılar. Kitle hareketinde öfkenin açığa çıktığı, kitlelerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediği, devletin de eskisi gibi kadınları ve toplumu yönetemediği anlarda kadınlar bir sel olup direniş alanlarına aktı. Bu kitle hareketi AKP'nin bütün kimyasını bozdu. O gün bugündür Gezi korkusu ve 6-7 Ekim kâbusu bitmiyor. Gezi'deki kadın ruhu; kadınları yok sayan, kadını yalnızca aile kurumu üzerinden tarifleyen politik siyasal İslamcı iktidara karşı biriken öfke, adres arayışını siyasette kadının eşit temsiliyetini bayraklaştıran HDP'de buldu.

Bu süreçte -özellikle genç kadınlar, birleşik mevsimiz HDP'de politika yapma, siyasette kadın rengini vermeye çalıştılar. Erkek egemen sömürgeci Türk devlet siyasetinin de bütün kodlarını bozmuş oldular. Siyasetin diline rengine ve erkek egemenliğine güçlü bir direniş ve cevap oldu.

90'lar ve onu izleyen yılların politik ikliminde Kürdistan'da sömürgeci faşizme karşı öfke, düşman algısı ve bilinci gelişti. Fakat özellikle son 7-8 yıldır gençlik ve genç kadınlar örgütlü mücadeleden kopartıldı. Devletin gençliğe ve genç kadınlara dönük yürüttüğü özel savaş

politikaları, ailelerin çocuklarını politik örgütlü mücadeleden uzak tutmaları, toplumsal değer yargılarından hareketle genç kadınlar üzerine kurulan baskı bunun temel nedenleri arasında gösterilebilir. Diğer yandan hem yurtsever gençliğin hem de sosyalist yurtsever gençliğin yeterince sistematik bir gençlik çalışması yürütemeyişi bu tabloyu ağırlaştıran bir yerde durdu, durmaktadır. Asıl olarak genç kadın çalışması yürütmede açığa çıkan zayıflığımız, lise ve üniversitelerde genç kadınları, devletin özel savaş politikalarının daha açık hedefi haline getirdi. Dahası bu sahada devlet özellikle militrist üzerinden duygusal ilişki adı altında, çürütme değerlerinden uzaklaştırma ve cinsel saldırının her türlüüne açık hale getirme, ajanlaştırma, uyuşturucu bataklığına çekme, uyuşturucu ticareti vb. ile kendine bağımlı hale getirmeye çalıştı. Özel olarak bunu örgütledi. Bu saldırıların odağında başta Kürt gençliği ve genç kadınları oldu. Bu saldırganlık genç kadınlarda zayıflayan düşman bilinci ile birleşince de, toplumsal duyarlılıkta da zayıflama örgütsüzleşme, bireycilik doğal bir mecraya dönüştü. Yine de geride bıraktığımız yıl boyunca kaydedilen veriler özellikle genç kadınlarda gelişen cins bilincine, toplumsal karakterli özgürlük arayışına, daha ileriye sıçrama emarelerine ve potansiyeline işaret ediyor. Özellikle son iki Newroz, 8 Mart ve 25 Kasım'da daha görünür olan genç kadın kitlesi bu potansiyeli göstermekte. Aynı zamanda Kürdistan'daki üniversitelerde yaşanan cinsel saldırılara karşı eylemlerde, Gülistan Doku eylemlerinde ve barınma hakkı için yapılan çeşitli protestoların başında genç kadınlar vardı.

Şimdi AKP- MHP iktidarının sömürgeci çürütme saldırısına karşı onur ve direnişi büyütme, savaşa ve işgale karşı Beritanların ve Raperinlerin ideallerini bayraklaştırma zamanı. Sömürgeciliğe ve işgale karşı, ulusal bilinci, erkek egemenliğine karşı cins bilincini, emek sömürsüne

karşı sınıf bilinci ve öfkesini büyütme zamanı. Bu bilinç, öfke ve isyanı sokakta, üretim alanlarında, kampüslerde ve liselerde kuşanmalı ve büyütmeli genç kadınlar. Kadınların sömürgeci devletten, erkek egemenliğinden, sınıf düşmanlarından binlerce yıllık alacağı var. Şimdi genç kadınlar, taciz-tecavüze ve kadın katliamcı erkek egemen düzene karşı 8 Mart'larda, sömürgeciliğe karşı Newroz'lar da, açığa çıkan öfkesini örgütlü güce dönüştürmeli, sömürgeciliğin kodlarında bulunan yozaştırma, çürütme ve düşürme politikalarına karşı uyanıklılığı elden bırakmamalı, eşit, özgür, sınıfsız ve cins sömürsüz bir Kürdistan için mücadeleyi yükseltmelidir.

Genç kadınlar kendini kadın özgürlük mücadelesine yatırmadan ve adamadan bunu başaramaz. Kendini kadın özgürlük mücadelesine bu ekseninde adayamayan bir genç kadın ne ailesinin tahakkümüne karşı özgür bir birey olabilir, ne de sömürgeci tahakküme karşı toplumsal-kolektif mücadelenin ve özgürleşmenin parçası- öznesi olabilir. Genç kadınlar, aile-devlet sarmalında dönüp durmanın özgürleşmenin önündeki asıl barikat olduğunu kendi deneyimlerinden bilirler. Özgürleşmek için işin öznesi olmak gerekir.

Şimdi toplumsal ve ulusal özgürlük mücadelesini kadın özgürlük mücadelesiyle buluşturarak bu sömürgeci faşist erkek egemen düzeni yıkma zamanı. Şimdi Kürt halkımızın özgürlüğü için, genç kadınların, 2015 yılında Türkiye halklarından SGDF'li yoldaşlarımızın başlatmış olduğu 'beraber savunduk beraber inşa edeceğiz' kampanyasıyla Kobanê'ye gitmek için Pirsûs'ta buluşan düş yolcuların açtığı yolda yürüme zamanı. Düş yolcusu kadın yoldaşlarımız, devrim topraklarında kadın devrimine dokunmak Türkiyeli genç kadınlarla bu devrimi buluşturmak için yollara düştüler. Şimdi onların Amara'nın bahçesine ektikleri düşleri Kürdistan'daki kampüslerde, liselerde, atölyelerde ve sokakta büyütme zamanı.

Topyekun saldırı konseptine karşı topyekun mücadele

Tekçi faşist Saray rejimi, esas olarak Çöktürme Planı ile kurguladığı topyekun savaş stratejisini, görünür biçimde 20 Temmuz 2015'te Amara'da 33 düş yolcusunun DAİŞ eliyle katledildiği Pirsûs'ta devreye soktu. Ardından bir çok biçim ve enstrümanla bu topyekun savaş, imha ve tasfiye stratejisini adım adım uygulamaya çalıştı, çalışıyor. Peki hangi biçim ve araçlarla yürüttü/yürütüyor bu saldırganlığını?

Pirsûs Katliamı'nı izleyen günlerde bu savaş ilanını adeta mühürlercesine Medya Savunma Alanları'na dönük aralıksız hava harekati gerçekleştirdi. Pirsûs'tan sonra Ankara Gar katliamıyla sokakları, meydanları ölüm sessizliğine gömmeyi hesapladı. AKP ve Erdoğan, 7 Haziran-1 Kasım (seçimleri) arasında, MHP'nin de desteklediği ve kirli iç savaş enstrümanlarının da dahil olduğu bir yoğunlaştırılmış saldırganlık politikasıyla, yığınları konsolide ederek gündemleştirdiği 1 Kasım erken seçimleri aracılığıyla tekçi iktidarını pekiştirdi.

Sömürgeci rejim, tüm bu faşist kudurganlık karşısında kaçınılmaz olarak patlak veren ve gerçekte bir öz savunma biçimi olan özyönetim direnişine görülmemiş bir vahşetle saldırdı. Komünistlerin de yerini aldığı direniş, Komün'den 150 yıl sonra, Kürdistan'dan da büyük bir kahramanlık ve fedailikle göğü fethedenlere tanıklığıyla tarihe nakşedildi.

Hapishanelerde işkence, -başta İmralı olmak üzere- tecrit ve treatmenti kurumsallaştırdı. TTE (Tek Tip Elbise) ve infaz yasasını demoklesin

kılıcı gibi salladı devrimci tutsakların tepesinde. TTE'yi devrimci tutsakların ve ilerici kamuoyunun direniş kararlılığını sezdiği için uygulayamadı, infaz yasasını ise sokakların önemli ölçüde boşaldığı bir konjonktürde hayata geçirebilirdi.

Halkımızın iradesi ile işbaşına gelen vekillerin, belediye başkanlarının tutuklanması ve belediyelere birer sömürge valisi olarak atanan kayyumlar ve nihayet HDP'ye dönük bugün devam eden kapatma davası, halk irademize dönük en dolaysız saldırılar oldu.

Rojava'ya dönük yayılmacı işgal politikasıyla, devrimin kazanımlarını yok etmek için Êfrîn, Serêkanîye'yi işgal yoluyla Rojava topraklarının bir bölümünde sömürgeci aygıtlarını inşa etti. Şimdi de yeni işgallerin hazırlıklarını yapmakta.

Faşist rejim, Covid-19 pandemisini bir devlet 'ciddiyetiyle' yönetmekteki acizliği bir yana, dikensiz gül bahçesi stratejisine payanda yapmak istedi. İşçi ve emekçilere dönük hiçbir önlem almaksızın sömürü çarkını fabrika ve işyerlerinde tam kapasite çalıştıran burjuva devlet, toplumsal mücadele dinamiklerinin politik yasaklarla zaten daraltılmış alanını pandemi önlemleri adı altında daha da daraltmaya çalıştı. Saray rejimi hiç hız kesmeden uyguladığı sistematik gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla sokak iradesini de aynı ölçüde baskılamaya çalıştı/çalışıyor.

Gezi davasında çıkan ağır cezalar, rejimin Gezi sendromunun sürdüğünü göstermiş oldu. Bu korku ve intikam duy-

gusuyla verilen ağır cezalar topluma da gözdağı vermeyi amaçladı.

Wan Elbak'ta işkenceli bir gözaltı saldırısında köylülere yapılan zulüm, yine Wan Mahmudiye'de mültecileri taşıyan aracın jandarma ve korucular tarafından taranması, -esasen kimi emareleriyle dönülen- 90'lar konseptine tam dönüşün fragmanı oldu.

Erkek egemen sömürgeci devlet ve onun başı faşist Erdoğan, kadın düşmanlığında sınır tanımadı. Saray ve yargısı, kadın katillerinin sığınağına dönüştü. Erdoğan, kadın özgürlük mücadelesinin koparıp aldığı bir mevzi olan İstanbul Sözleşmesi'ni bütün itirazlara rağmen tek taraflı feshetme yoluna gidebildi. Bu atmosferde kadın cinayetleri artarken, faşist rejimin erkek egemen yargısı adeta durumdan vazife çıkarırcasına, Pınar Gültekin davasında olduğu gibi kadın katillerini ödüllendirdi.

Zulüm ve sömürü çarkının daha rahat döndürülmesi için, halkın bilgi ve öğrenme kanalı olan özgür basın üzerindeki baskılar onlarca Kürt gazetecinin tutuklanmasına dek varıldı. Toplum, duyularından kopartılmak, yine son "Sansür Yasası" ile de bu pekiştirilmek isteniyor.

Erzincan İliç'te açığa çıktığı gibi, topraklarımız emperyalist tekellerin yağmasına açılarak, yaşam alanlarımız yok edilmektedir. Kürdistan'ın her bir kentinde yüzlerce maden/baraj projesiyle topraklarımız, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz emperyalist tekellere peşkeş çekilmekte, soluduğumuz

oksijen günbegün azalmaktadır.

Sömürgeci kapitalist rejim, gıdadan barınma ve ulaşım kadar en temel ihtiyaçlar da dahil, yaşamın bütün alanlarında abartısız her sabah yağmur gibi yağan zamlarla, halklarımızı, işçi ve emekçileri açlık ve yoksulluğa mahkûm etmektedir.

Saray rejiminin topyekun savaş, saldırı ve yoksullaştırma politikaları bugün de derinleşerek sürüyor. Kürt halkımıza, kadınlara, gençliğe ve tüm kimliklerden işçiler-emekçilere, kısacası tüm ezilenlere ve onların sosyalist-yurtsever-devrimci öncü bölüklerine karşı amansız bir saldırganlığı ve faşist terörü uygulayan siyasi iktidar, işkencelerle, hapis tehdidiyle binbir baskı ve zorbalıkla, gelişmeye yüz tutan anti faşist halk hareketini engellemek istiyor ama nafi! Eldeki veriler sömürgeci faşist rejimin işinin hiç de kolay olmadığını gösteriyor. Bunları da sıralamak gerekirse:

Tüm bu sömürü, baskı ve zulüm politikalarının doruğuna vardırılmasıyla işçi ve emekçi kitleler, üzerlerindeki ölü toprağı atarak 2022 yılını grev, işgal ve direnişle karşıladı. 8 Mart'ta isyanını yükselten kadınlar, toplumsal mücadelenin öncü bir dinamik gücü olduğunu bir kez daha gösterdiler. Newroz alanlarını yaygın ve kitlesel biçimde özgürleştiren halkımız ve özellikle halk gençliğimiz, 2022 Newroz'unu "genç Newroz"a dönüştürerek tüm saldırılara rağmen "buradayız" mesajını verdi. 8 Mart'tan 1 Mayıs'a baharı ka-

zanan ezilenler daha büyük mücadeleleri muhtuladılar.

Gezi davasında verilen ağır cezalara karşı mahkeme salonundan onlarca kentin sokaklarına varıncaya değin, onbinlerin "Gezi'yi savunuyoruz" eylemleri, egemen sınıfların Gezi korkusunun temelsiz olmadığını gösterdi.

Çöktürme Planı'nın İmralı ayağı olarak tarif edebileceğimiz, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a yönelik mutlak tecrite karşı yapılmak istenen Gemlik yürüyüşünün, tecrite karşı mücadelenin, tüm saldırı ve engellemelere rağmen özellikle batı kentlerinde yankılanması bir başka önemli veri oldu.

7 yıldır SGDF'nin öncülük ettiği "Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet" şiarlı kampanyanın odağında durduğu adalet talepli mücadele üsleri (Cumartesi annelerinden tutsak ailelerine, Şenyaşar'lardan Doku ailesine) çoğalıyor. Her biri faşist sömürgeci rejimden hesap sorma üssüne dönüşüyor.

Bütün engellemelere rağmen, erkek egemen homofobik rejime karşı LGBTİ+ hareketi alanları özgürleştirdi.

Sağlık emekçilerinden hukuk emekçilerine değin, faşist rejimin zemin sunmasıyla gerçekleşen cinayetlere karşı yükselen öfke, haklı olarak sağlıktan hukuka her yanından çürümüş sisteme yöneldi/ yöneliyor.

Süren kapatma davası ve kapatma tehdidine karşı onbinler, Ankara'da HDP genel kongresinde "HDP halktır halk burada" sözünde cisimleşen mesajı güçlü bir şekilde verdi,

"HDP biz'iz" diyerek partisine sahip çıktı, "kapatamazsınız" resti çekti.

Kısacası, kitle hareketinin tüm bu parametreleri ve özneyi öncüden kitleye, kitleden yığına dönüştürmekte olan bu tablo bizi, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği, yönetenlerin de eskisi gibi yönetemediği o bilinen formülasyona götürüyor. Bu koşullarda gündemleşen seçim tartışma-

ları, kaçınılmaz olarak geniş yığınların dikkatinin odağında duruyor. Peki ezilenler bu politik tabloda nasıl bir tutum takınmalı? Seçimler gerçekte ne anlam ifade etmektedir? "Üçüncü cephe" (kimilerinin de 'üçüncü yol' dediği) dediğimiz olgu nedir ve bu tabloda ne ifade etmektedir?

Sondan başlayalım. Üçüncü cephe halihazırda vardır. Yukarıda tarif ettiğimiz mücadele dinamiklerinin toplamıdır. MHP destekli Saray merkezli iktidar cephesi birinci cepheyi, CHP-İYİP merkezli restorasyon cephesi ikinci cepheyi oluştururken, kendisini masalarda değil sokakta inşa eden, HDP merkezli cephe ise üçüncü cepheyi oluşturuyor. Burjuvazinin farklı politik kliklerini ifade eden iktidar ve restorasyon cepheleri burjuva devletçi

ve haliyle karşı devrimci eksende dururken, üçüncü cephe halkçı-anti faşist eksenle karakterize olmaktadır. İktidar ve restorasyon cepheleri egemenlerin, üçüncü cephe ise ezilenlerin cephesidir. Ezilenler cephesinin verili konjonktürde, özellikle de seçimlerdeki tutumunun ne olacağı, kimlerle ittifak yapması gerektiği vb. bir hayli tartışılıyor.

Seçimler şüphesiz, ezilenlerin de politik duyarlılığının arttığı özgün politik süreçlerdir ve bu süreçlerden, politik özgürlükler sahasını genişletmek için yararlanılabilir. Ne var ki bu, az çok (burjuva) parlamenter mekanizmanın varlığını gerektirir. Yani seçimin yapıldığı/yapılacağı koşullardan bağımsız bir seçim taktiği/ politikası anlamsızdır. Faşist şef rejimi, 'normal' bir seçim yoluyla iktidarın el değiştirmesinin olanağını ortadan

tatörlüğüne karşı gelişmekte olan anti faşist mücadele perspektifini seçimlere daraltmak, anti faşist mücadelenin ihtiyaçlarını bu dar pencereden yanıtlamak, olabilecek en yanlış politik tutum olacaktır. Arabayı atın önüne bağlamak, faşist sömürgecilğe karşı mücadeleyi silahsızlandırmak olur bu. Çünkü seçimlerin politik özgürlükler lehine bir rol oynaması, ancak ve ancak, gerçekte sokakta inşa edilen üçüncü cephenin yine sokakta büyütülmesini gözetken bir yaklaşımla olanaklı olur. Dolayısıyla 'seçim ittifakı' meselesini de bu düzlemde ele almak gerekir. Topyekun saldırıyı püskürtecek bir topyekun direniş, ancak üçüncü cephenin büyütülmesiyle realize olur. Demek ki günün politik önceliği, seçim ittifakları vb. tartışmalara takılmadan, halihazırda Saray rejiminin ekonomik, politik saldırılarının odağında duran, sömürgeci faşist rejimin gadrine uğrayan ve saflaşan yüzbinlerin, milyonların isyanını örgütlemektir.

Tam 10 yılını geride bırakan Rojava devrimi, üçüncü cephenin-yolun inşa ve karakterinin ne olduğuna dair, aslında başlı başına fikir veriyor, yol gösteriyor. Çünkü Rojava; hem emperyalizme, hem de sömürgeci bölge gericiliğine karşı esasta kendi özgücüne yaslanan bir devrim oldu. Şimdi görev; Rojava Devrimi'nin 10. yılında ve izinde, ezilenlerin, emekçi kitlelerin; somürgeci-işgalci, kadın ve doğa düşmanı tekçi faşist Saray rejimine karşı her geçen gün artan öfkesini örgütlemektir. Halep oradaysa arşın buradadır!

Sömürgeciliğin ekolojik boyutu: Kürdistan'ın çoraklaştırılması

Cemil Aksu*

Sömürgecilik tarihsel olarak dünyanın her yerinde halklar ve doğa için büyük bir yıkım olmuştur. Sömürgeciler işgal ettikleri yerlerdeki ekstraktivizm faaliyetleri ile hem halkın hem de doğanın bütün değerlerini sökülüp çıkarır ve geldiği yere taşır. Yüzyıllar boyunca Afrika, Latin Amerika ve Uzak Doğu'nun halkları köleleştirilirken, doğal zenginlikleri (kıymetli madenler, ormanları, tarım ürünleri, hammaddeler, vb.) sonu gelmeyen savaşlar, işgal ve talan veya 'ticaret' vasıtasıyla Avrupa'ya taşınmıştır. Ve bu halen değişik biçimlerde sürmektedir. Bu ekstraktivizm faaliyetlerine her zaman yerli halkların bilmediği hastalıklar, salgınlarla birlikte hızla ormanların yok edilmesi, vadilerin kirlenmesi, tarım alanlarının endüstriyel tarım faaliyetleri ile verimsizleştirilmesi eşlik etmiştir. Sömürgeciliğe karşı direnen halk güçlerinin barınmasını gizlemek için köylerin yakılması, ormanların kesilerek, yakılarak yok edilmesi ise neredeyse kuraldır.

Amerika Birleşik Devletleri, 1961-1971 arasında Vietnam'ı işgal etmek için 4 milyonu sivil olmak üzere 7.5 milyon Vietnamlıyı öldürmenin yanında 'Operation Ranch Hand' adı altında, Güney Vietnam'ın onda biri kadar büyük bir bölgeye (yaklaşık 17 bin km2) 80 milyon litre Portakal Gazı sıktı. "Ajan Orange" adı verilen portakal gazı, ağaçların yapraklarını döküyor, verimli toprakları ekin ekilemez hale getiriyordu. ABD, Vietnam'ı çoraklaştırarak böylece ormanlıklarda saklanan Vietnamlı direnişçilerin barınamaz hale getirmek istemişti. Aynı şeyi Afganistan'da da yaptılar. İç savaşı kazanan ABD destekli Taliban, Vardak, Bamiyan ve Shomali Ovası'nda kendi "kavrulmuş toprak" stratejisine girişti. Kabul'in kuzeyindeki Shomali Ovası halkı, Taliban'a şiddetle direndi ve bölge, 90'ların son-

larında işgal edilen son yerlerden biriydi. Ağustos 1999'da Taliban bölgeyi "ulusal bahçeden ve ekmek sepetinden çorak araziye" dönüştürdü. Sayısı 200-300 bin arasında olan Tacikler sürüldü. Sulama sistemleri havaya uçuruldu, asma ve ceviz ağaçları yakıldı, ve en az 5 bin ev ateşe verildi. Dut, ceviz ve fıstık gibi meyve ve fındık ağaçları, kuraklığa ve buğday mahsulünün kırılganlığına karşı korumaya sağladıkları için Afgan yaşamı için tarihsel olarak çok önemlidir. Bu yüzden de daha önceki aşiretler arasındaki çatışmalarda bile kimse bunlara dokunmazdı. Taliban'ın en

İzmir, Ankara gibi Türkiye'nin en batısındaki sanayi bölgelerinin enerji ihtiyacı karşılanması için kaynak olarak Fırat ve Dicle ve kolları seçildi. Bu barajlar nedeniyle de bu nehirlerin etrafında gelişen eko-sistem yok edilmiş oldu. Bu havzada yaşayan balıkların yüzde 40'ı endemiktir (45 balık türünden 20'si endemik). Yani sadece Fırat ve Dicle'de yaşar; dünyanın başka bir yerinde yoktur. Bu havzada 6 takım 10 familyaya ait en az 45 (+1) balık türü ve alttürü yaşamaktaydı. Sadece barajlar değil aynı zamanda AKP döneminde devreye sokulan yeni sermaye birikim modeli

meşhur saldırganlıklarından biri 2001 yılında Bamiyan'daki 1500 yıllık dev Buda heykellerinin yıkılmasıydı. Taliban'ın bu barbarlığı daha sonraları IŞİD'in Ninova'daki binlerce yıllık heykelleri, camileri yıkması ile bir kez daha hatırlanacaktı. Ve yine 12 bin yıllık Hasankeyf'in sular altında bırakılması ile...

Özellikle 90'lı yıllarda yoğun biçimde uyguladığı, tıpkı ABD emperyalizminin Vietnam'da, Taliban'ın Afganistan'da yaptığı gibi, eko-sistemi de tahrip eden köy yakmalar ve hala başvurduğu orman yakmalar bir yana; sömürgecilik, son yıllarda Kürdistan'da da benzer bir çoraklaştırma siyaseti güdüyor. Daha önceleri de "güvenlik barajları" ile Dicle ve Fırat nehirlerinin kadim havzaları yok edildi. "Güvenlik Barajları" ile İstanbul,

gereği olarak madencilik faaliyetlerine de hız verilmiştir. Daha önceleri büyük oranda tarım ve hayvancılıkla sınırlı bir ekonomik düzen bu yeni sermaye birikim modeline uygun olarak madencilik, enerji alanlarındaki sömürgecilik faaliyetleri arttırılmıştır. Bu amaçla Türkiye'nin ve Kürdistan'ın yeni maden haritaları çıkarılmaya başlanmıştır. Bu haritalar incelendiğinde sondaj çalışmalarının bittiği illerin çoğunun yarısından fazlasının maden sahası ilan edildiği görülmektedir. Kürdistan'da da bu madencilik faaliyetleri özellikle Fırat nehri havzasında yoğunlaşmaktadır. Geçtiğimiz günlerde siyanür sızıntısı ile gündeme gelen Erzincan'ın İliç ilçesindeki Çöpler Altın Madeni, Türkiye'nin en büyük altın madeni. Kanadalı Anagold Şirketi ile Çalık Holding'in or-

taklığındaki maden ile Fırat'ın köküne siyanür yerleştirilmiş durumda. Çöpler madeni için sürekli kapasite arttırımına gidilmektedir. Çöpler madeninde yaşanan felaket, daha büyüklerinin de habercisidir. Fırat'ın kaynağında ayrıca Türkiye'nin en büyük sermaye grubu olan Koç Holding'e bağlı Demir Export'a ait, Sivas Kangal'da, Bakırçay'da Divriği'de maden sahaları var. Divriği Maden İşletmesinin maden yıkama tesisleri, bu nehrin ta başına kurulmuştur. Kıpırmızı demir oksitli su ve diğer kirleticiler, doğrudan suya verilmektedir. Munzur Dağlarına Dersim'den giriş yapamayan şirketler arka taraflardan ocaklar açarak madencilik faaliyetleri sürdürmektedir. AKP iktidarında devletten aldığı ihalelerle semiren Cengiz Holding 2011'den beri Mardin-Mazıdağı'nda fosfat madeni işletmektedir. Malatya'nın Arguvan, Arapkir ve Hekimhan ilçelerinin kırsal kesiminde binlerce noktada maden arama için işaretleme ve sondaj çalışmaları yapılmaya başlandı. 145 maden projesinin bulunduğu Dersim'de, 6 saha daha maden sahası ilan edilecek. Her geçen gün yeni maden sahaları açılıyor. Yandaş medya Elazığ'da Maden Tetkik ve Arama (MTA) tarafından yapılan inceleme ve saha çalışmalarında, cumhuriyet tarihinin en büyük maden rezervi bulunduğunu duyurmuştu.

Sömürgecilik bir yandan ormanları yakarak, keserek yok ediyor, diğer taraftan yanlış sulama, endüstriyel zehirli tarım faaliyetleri ile tarım ovalarını verimsizleştiriyor, diğer taraftan da vadileri, dağları maden sahası haline getirerek Kürdistan'ı çoraklaştırıyor. Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadele bu yüzden de sömürgeciliğe karşı Kürdistan ekolojisini savunma mücadelesi olmak zorundadır. Ormanlarımızı, nehirlerimizi, topraklarımızı korumak özgürlük kadar önemlidir.

***Polen Ekoloji**

Bir sosyalist yurtseverin portresi

Azad Günebakan

Welo onu kemiren kanser hücrelerini yenemedi. Fakat her birimizin yüreğinde özgürlüğün, devrimci cüretin, sosyalist yurtseverliğin fidelerini ekti. O fideleri yaşatıp birer ormana dönüştürmeyi Welo'muza bir borç olarak görmeliyiz. Welat kanser. Hastalık sinsice içten içe kemiriyor halklarımızı. Ya biz onu yeneceğiz ya o bizi. Ya biz onu yok edeceğiz ya da o bizi. Yorulma vakti mi şimdi? Durup kenarda bekleme vakti mi? Okyanusu geçip hız, tempo, tarz, yöntem, üslup, derinlik, apolitizm gibi sorunlarda boğulma vakti mi?

Bazı yoldaşlar olur. Varlığını bilmek bile güç verir insana. Doğru yerde, doğru şeyler yaptığınız duygusunu güçlendirir... Welo onlardan biriydi.

Özellikle komünist gençlik açısından öyledir. Çünkü Welo gençlik hareketi önderlerinden biriydi. Kürdistan'da kendisiyle birlikte gelişen kuşak bunu bizzat bilir. Deneyimlemiştir. Çünkü onun olduğu ortamda yetişen her genç devrimcinin üzerinde önemli bir etki yaratmıştır. Birleşik gençlik hareketi bakımından ise özellikle, komünist gençliğin -hem de bir bütün olarak gençlik hareketinin- adeta yeniden yapılandığı 2010-2012 sürecine bakmak yerinde olur.

Roboski katliamı gerçekleştiğinde, gençlik Kürecik'ten yeni gelmişti. NATO'nun füze rampasına engel olunmak istenmişti. Ondan az önce Zap'tan; Barış İçin Devrimci Gençlik Köprüsü yeniden yapılmıştı.

Gençlik hareketinin siyasallaştığı bir dönemdi yani. İronik bir biçimde, eğlencesi bol yaz kampları yerini politik kampanyalara ve örgütsel kış kamplarına bırakmıştı. Parti içinde de gençlik hareketini akademik mücadele ile sınırlandıran yaklaşımlar vardı. Hareketin siyasallaşmasıyla, o zamanki gençlik yöneticilerinin neredeyse tamamı akademik mücadele diye diye, ardına bakmadan çekip gitmişti. Güvenilir omuzlara çok ihtiyaç duyulan o günlerde gençlik örgütü bir avuç

kalakalmıştı. Tam da o sıra çok sınırlı bir parti kuvveti ve o bir avuç genç, gençlik örgütünü yeniden inşa etmekle yüz yüze kalmıştı. Welat yoldaş işte o gençlerden biriydi.

2011 kış kampı bu bakımdan özel bir yerde durur. Özgür Genç Kadın (ÖGK) orada kurulmuştu. Katılanlar hatırlayacaktır, Polen'le Büşra'nın coşkusu. Koray'ın heyecanını... Tutsak Cebo ve diğerleriyle selamlaşma telaşını... Sessiz, sakin Welo'nun toplantılardaki çıkışlarını. Kampa rengini veren konuların başında Kürdistan'daki katliamcı gelişmeler ve devrimci atılım zorunluluğu geliyordu. Sürece dair hemen her değerlendirmede düşünceler Kürdistan'a kayıyor, orada da Welat'ın net ve kararlı değerlendirmeleriyle karşılaşılıyordu. Welo, gençlik hareketinin siyasallaştığını, sistemden kopuş ve devrimci çıkışın en yakın durağının Kürdistan'dan geçtiğini vurguluyor ve Kürdistan gerçeğini kavratmaya çalışıyordu. Bu realiteyi kavrayamayan değerlendirmeler karşısında sözünü sakınmazdı. Akademik düzey kazanmayı esas alarak devrime katkı sağlama eğilimleri, yerini devrimci kopuş çizgisine bırakmasında Welo'nun önemli katkısı olmuştu. Bu temelde Roboski'ye adalet kampanyası kararı alınmıştı. Welat'ın yüzünde fikirlerinin yoldaşlarında karşılık bulmasının verdiği mutluluk ve sorumluluk bilinci vardı.

Haklıydı Welat. Zaten kısa süre sonra IŞİD. Sonra Rojava devrimi. Ayaklanmalar... Bu süreç yalnız kalemle omuzlanamazdı. Gençlik taş, sopa, molotof ve tabancalarla silahlandı. Hızla yeni gençleri örgütlüyor, işgalci faşizme darbe üstüne darbe vuruluyordu. Batı ise devrim sloganlarıyla kuşatılacaktı. Okullar, mahalleler, fabrikalar ayağa kalktı. Gezi'yle, beslenen ırmaklar meydanlara taşmış, yol açılmıştı. Artık devrimi gerçekleştirmekten başka yol yoktu. Yüzler devrim topraklarına döndü hemen. Ve şehadetlerle tanışıldı. Yasemin, Yılmaz, Serkan... Kentlere, dağlara, Rojava'ya

işaret fişeği olmuştu. Yılmaz ve Yasemin "feda kuşağı ve devrimin feda bölüğü"nü yaratmanın; Serkan "ordulaşma", "komutanlaşma", "devrimi gerçekleştirme" çizgisinin sembolü olmuştu.

Sonra Şengal... Kobanê... Suruç... Cizre, Sur, Nusaybin... Dersim... Faşizme karşı savaşın her cephesinde yerini aldı komünist gençlik. Rojava'da devrimin kurulması, savunulması ve inşasına katıldı. İşgalci, sömürgeci Türk devletinin tarihinin en büyük çıkmazına sokulmasında, gençlik hareketi, kitabında yazdığı gibi sürecin motor gücü oldu. Bu gelişmeler ışığında, gençlik hareketinde akademik kariyerizm süreçlerinin yol açtığı grupçu, rekabetçi yaklaşımlar, yerini yeniden siper yoldaşlığına, ortak mücadele kültürüne bıraktı.

Welo daha sürecin başında tutsak düşmüştü. Bu hem kendi gelişim süreci hem de ondan beklenenler bakımından büyük bir dezavantajdı. Uzun süre aramızda olmayacaktı. Fakat gençlik bocalamadı. Onlarcası omuzladı görevlerini. Welo'nun payına ise bu zorlu süreci zindanda omuzlamak düşmüştü. Kelimenin gerçek anlamıyla omuzladı. Defalarca açlık grevine girdi. Moral vermek için yazdığımız her mektupta, her görüşmemizde Welo'nun ufkı, coşkusu, moraliyle dolardı. Zindandaki 6 seneyi komünistçe, devrimci bir militan olarak geçirdi. Bununla tutarlı olarak, zindandan çıkar çıkmaz, Serkan'ların, Rosa'ların, Cebo'ların yolundan yürüdü. Ve komünist bir savaşçı olarak komutanlaştı.

Durgun zamanlardaki fikrinsel

olgunluğu, netliği ve fikirlerini kolektif güce dönüştürebilme yeteneğiyle 2012-2016 devrimci gençlik atılımı sürecini hazırlayan gençlik önderlerinden biriydi Welo. Üstelik bu zorlu süreci zindanda omuzlamayı bilmişti. Sonraki süreçte ise yüzü Baranlaşmaya dönük bir komutan olarak yıldızlaştı.

Anlatılan her şey doğru! Gördük, hissettik, yaşadık. Serkan'dan, Oğuz'dan, İvana'dan, Cebo'dan, Büşra'dan, Berfu ve Ayşegül'den... Şimdi de Welo'dan birer parça kaldı içimizde.

Welo'nun parçaları ise kanserliymiş. Ya biz yenecektik onu ya da o Welo'muzu. Söylemeye dilim varmıyor ama biz yenedik.

Oy benim canım

Yaralı ceylanım

Henüz...

Solup...

De siz getirin gerisini. Ya da yarım bırakın Welo'nun isteyeceği gibi.

Ama durmayın öyle. Bir şey yapın mutlaka bir şey. Hepimiz bir şeyler yapalım.

Welo onu kemiren kanser hücrelerini yenemedi. Fakat her birimizin yüreğinde özgürlüğün, devrimci cüretin, sosyalist yurtseverliğin fidelerini ekti. O fideleri yaşatıp birer ormana dönüştürmeyi Welo'muza bir borç olarak görmeliyiz.

Welo'muzu yaşatamadık. Başaramadık. Welat ise kanser. Hastalık sinsice içten içe kemiriyor halklarımızı. Ya biz onu yeneceğiz ya o bizi. Ya biz onu yok edeceğiz ya da o bizi. Hani her zaman deriz ya: "Ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı/Ya yeryüzüne incek ölüm..." İşte o zamanlardayız şimdi. Savaş günü geldi çatı. Ya biz onu yeneceğiz ya da o bizi.

Yorulma vakti mi şimdi? Durup kenarda bekleme vakti mi? Okyanusu geçip hız, tempo, tarz, yöntem, üslup, derinlik, apolitizm gibi sorunlarda boğulma vakti mi?

Serfiraz dedi Welo. Serfiraz diyor tüm welat.

*Yazı ETHA'dan alınmıştır

ŞEHÎDÊN PIRSÛSÊ

NE MİRİN!